

Intimitet og visuel kommunikation i sociale medier

En samtale med Louise Kjølse og Liva Manghezi

Anne Mette Thorhauge

MedieKultur 2020, 67, 6-15

Published by SMID | Society of Media researchers In Denmark | www.smid.dk

The online version of this text can be found open access at www.mediekultur.dk

Hverdagens intime og seksuelle relationer er flyttet ind i sociale medier og til digitale platforme. Vi hører mest om det, når det går galt og skandalerne ruller, men hvis vi skal forstå disse enkeltstående og ekstreme sager, må vi også forstå konteksten: Digitale medier og visuel kommunikation som en naturlig del af hverdagens intime og seksuelle relationer, en måde at være kærestes, gøre tilnærmelser og lege med sin seksualitet på. Derfor kredser dette temanummer om intimitet og visuel kommunikation i sociale medier. Artiklerne er alle på engelsk og adresserer et internationalt forskningsmiljø, men nummeret tager samtidig direkte afsæt i en specifik dansk debat og nogle specifikke danske sager. Derfor har vi inviteret Liva Manghezi og Louise Kjølse ind i en samtale om intimitet og visuel kommunikation i sociale medier der måske kan danne bro mellem den danske debat og den internationale forskning på området.

'En masse nye skønne muligheder for seksuel udfoldelse'

For de sociale medier er blevet en naturlig del af vores hverdagsliv på godt og på ondt. Vi bruger dem til at holde kontakt til venner og bekendte, vi bruger dem til at koordinere fester og sportsaktiviteter, vi bruger dem til at sende små bekræftelser på venskaber og kærlighed – og så bruger vi dem til at etablere og opretholde vores intime og seksuelle relationer, for eksempel ved at dele vovede, frække eller decideret pornografiske billeder med hinanden. Denne mere intime brug af visuel kommunikation på digitale platforme

går typisk under radaren, fordi den netop udspiller sig i det intime rum mellem seksuelle partnere og alleroftest bliver der. Derfor hører vi mest om den når situationen af en eller anden grund er kørt af sporet og den intime kommunikation er blevet offentlig – ofte til skade for den ene part i kommunikation og ofte er denne part pigen eller kvinden. Det har længe været normen at holde offeret ansvarligt i sådanne sager – hun kunne jo bare have ladet være. Men da umbrella-sagen rullede ind over landet for et par år siden blev det for alvor slået fast – med rettens ord – at dem der deler sådanne nøgenbilleder uden samtykke også skal holdes ansvarlige. For det står ikke bare modtageren frit for at dele videre uden at tage stilling til den oprindelige kontekst hvor billedet er blevet taget, eller hvorvidt personen på billedet er indforstået med at det bliver delt. Når det har været så svært at forstå, er det netop fordi vi kun ser skandalesagerne og ikke de mange intime hverdagssammenhænge hvor nøgenbilleder og seksuelle billeder er blevet en naturlig del af flirten, parforholdet og den måde unge (og ældre) udforsker deres egen og hinandens seksualitet på. Louise Kjølse og Liva Manghezi kan begge give os et indblik i det spørgsmål. Louise Kjølse er medforfatter til 'Ludermanifestet' og er en af de unge feminister, der sætter fokus på kvinders ret til at have og udtrykke deres seksualitet, for eksempel i billeder. Liva Manghezi er digital journalist og er bl.a. kendt for 'Pornopodcasten' hvor hun undersøger den udbredte skam, der knytter sig til brugen af porno. Jeg spørger dem allerførst, hvilken funktion nøgenbilleder og pornografiske billeder har i forhold til deres seksualitet og intime relationer.

Louise:

Internettets opfindelse har på mange måder ophævet tid og sted i vores samfund. Herved er det blevet muligt for mig, at have en flirt kørende med Mike i New York, Steve i Paris og Patrick på Vesterbro på samme tid. Mere eller mindre nøgne billeder er for mig, som single, en måde at flirte og have seksuelle relationer uden begrænsninger af f.eks. geografi eller tidszoner.

Jeg har benyttet denne måde at kommunikere seksualitet på i relationer, der var etableret i den fysiske verden, men pga. f.eks. distance er blevet overført til at være digital – enten indtil man ses igen, eller også fuldstændig digital. Jeg har også mødt folk på de sociale medier og etableret en seksuel relation udelukkende baseret på digital udveksling. Nogle gange er det endt med et møde i den analoge verden, og andre gange er forholdet udelukkende digitalt. Det ville jo aldrig kunne finde sted uden udveksling af billede- eller videomateriale.

Liva:

Jeg er vokset op – og har været ung – parallelt med udviklingen af sociale medier, og jeg kan huske de dage, hvor politiet indkaldte til afhøringer omkring umbrella-sagen. Jeg gik i gymnasiet og vi havde undervisning, da tre fra min klasse tjekkede deres e-boks og fandt en indkaldelse. Jeg kender desværre rigtig mange der både har delt og har fået noget delt uden

samtykke, så for mig er nøgenbilleder desværre rigtig meget forbundet med grænseoverskridelser og udskamning. Men det synes jeg i virkeligheden er rigtig ærgerligt. Jeg håber, at vi i fremtiden får banket (digital) dannelse så meget på plads i folk, at vi kun kan se alle de muligheder, teknologien giver os for at udleve vores seksualitet, relationer og fantasier.

Louise:

Jeg er enig med Liva i, at der med internettets muligheder jo også kommer konsekvenser. Og det er da helt klart at både den generelle udskamning af kvinders seksualitet og sager som umbrella-sagen også har påvirket mig ift. hvem man sender hvad til. Jeg har en tommelfingerregel om, at jeg aldrig sender noget, som jeg ville blive rigtig ked af, hvis det blev postet. Det er jo en ærgerlig begrænsning af min seksualitet online. Men heldigvis er jeg ret large ift. hvad jeg selv vælger at poste, så der er stadig mulighed for leg.

Der er typisk mest fokus på de nye typer af risici intim billeddeling indebærer, måske fordi det især er noget der udspiller sig blandt unge mennesker, og ungdommens seksualitet er jo per definition noget skandaløst og problematisk, i hvert fald når det adresseres i offentligheden. Men jeg synes egentlig også jeres svar peger i retning af nogle af de nye, positive muligheder, medierne giver os. Kan I prøve at sætte fingeren på det?

Louise:

For mig giver det helt klart en frihed. For det først skal jeg ikke begrænse min seksuelle udfoldelse til personer, som er tilgængelige rent fysisk. For det andet giver det også en frihed med en signifikant anden, i forhold til at man ikke nødvendigvis behøver at være fysisk til stede for at have sex. **Det kan både benyttes som en form for forspil før et fysisk møde eller det kan erstatte det fysiske møde, og derfor give en frihed til at rejse ud i verden og stadig have en intim relation.**

Og så tror jeg heller ikke, at vi må underkende, at der ligger et stor udviklingspotentiale i forhold til at få lov at lege med sin (seksuelle) identitet på denne måde, hvor man kan iscenesætte sig selv og sine fantasier på en helt anden måde, end når man fremstiller sin seksualitet i den analoge verden.

Liva:

Jeg tænker da også helt bestemt, at det giver en masse nye skønne muligheder for seksuel udfoldelse og udvikling. Men vi skal lære at forstå og respektere hinandens grænser digitalt, før vi rigtig kan få den fulde glæde ud af alle de her muligheder: Nogen skal lave en Emma Gad for deling og dickpics!

Det kommunikative rum gør hele forskellen

I en af artiklerne i dette temanummer interviewer Sidsel Harder en gruppe unge kvinder, der aktivt leger med det pornografiske udtryk som en del af flirten. Skelner I mellem porno og intim billeddeling eller har det samme funktion for jer? Og er der i virkelighed tale om mange forskellige 'genrer' af seksuel kommunikation?

Liva:

Jeg tror bestemt, der er tale om mange forskellige genrer af seksuel kommunikation, og det er vigtigt vi skelner mellem dem – og at medierne følger trop. Der er meget stor forskel på sende et udfordrende billede til én man ses med og så på porno. Der er et helt andet nærvær i at have en direkte udveksling af intime billeder.

Louise:

Helt enig – kæmpe forskel! Og det er desværre en forskel, som mange har svært ved at se. Når jeg f.eks. taler om, hvor problematisk dick pics (uden samtykke) er, er der mange (både mine unge men faktisk også voksne følgere, der ikke forstår det). De ser jo at jeg offentligt poster afklædte billeder af mig selv, og ligestiller det med at sende et dickpic.

Du poster din røv, derfor beder du selv om at få en fremmed diller i din inbox, men der er jo en kæmpe forskel. For det første er det forskel på, at poste noget nøgent eller afklædt i det offentlige rum og sende noget til et enkelt individ privat. Det offentlige rum er en blanding af mange udtryk, og man må regne med risikoen for, at man oplever noget, man måske ikke er enig med. I mit private rum har jeg derimod lov til at sætte grænser for, hvad jeg vil opleve. Og når et billede af en fremmed persons erigerede kønsorgan dukker op til mig og kun mig, er det en anden grænseoverskridende oplevelse end i det offentlige rum, hvor jeg kan vælge at kigge væk. Der ligger jo også en forskel i, om noget er til alle i det offentlige rum eller noget kun er til dig. Den del indeholder både en intimitet og tillid (hvis det er med samtykke) og en intimidering og magtdemonstration (hvis det er uden). Så ud over at kontekst jo altid spiller en rolle, så handler det jo også om intentionen. Porno er lavet med intentionen om, at være for alle, der kigger med og det er hele den seksuelle iscenesættelse bygger op omkring og det er alle medvirkende med på, fra starten. Et billede til en flirt, er intenderet kun til den person og på ingen måde til det offentlige rum.

Liva og Louise lægger især vægt på, om der er tale om et privat eller et offentlige rum og på den intention, billederne sendes med. Sidsel Harder opererer med nogle lidt andre snit, 'context, content and consent', det vil sige sammenhængen, indholdet og samtykket. Men hvad er egentlig et samtykke?

“Det kræver ikke NemID at mærke et andet menneskes grænser”

I kølvandet på umbrella-sagen er grænser og samtykke blevet helt centrale ord, og vores unge har lært at sige, at man skal respektere hinandens grænser og sikre sig et samtykke. Når man kradser lidt i overfladen kan det dog være svært at få konkrete bud på, hvordan man i praksis taler om grænser og samtykke. Hvordan forhandler I selv grænser og samtykke?

Louise:

Det undrer mig altid, at debatten om samtykke, gør det til noget helt vildt besværligt og abstrakt – noget hvor man skal bruge nemID og en printer, fordi vi jo benytter os af non-verbale samtykke og grænse forhandlinger i alle vores sociale sammenhæng. Når vi møder nye mennesker aflæser vi relativt nemt, hvor fysisk tæt på dem vi kan stå, hvor højt vi bør tale til dem og med hvilken tone, der er passende ift. vores relation. Vi “tjekker” hele tiden ind, hos den anden og tilpasser hele tiden vores adfærd herefter.

Det komplekse ved at forholde sig til grænser er jo for det første, at de er usynlige og for det andet, at de er individuelle. Derfor mener jeg, at det er et præmis, at vi ikke går igennem et helt liv, uden at overskride en andens grænser. Det er derfor vigtigt, at vi over os i, hvordan vi håndterer den situation. Når nogen gør dig opmærksom på, at du har overskredet deres grænser, er der en verden til forskel på, om din reaktion er “ej hvor er du krænkelsesparat, hvis du ikke kan lide lugten i bageriet må du skride.” Eller “hov, det var jeg ikke klar over, fordi jeg har det helt fint med det her, men det må du undskylde. Det skal jeg nok prøve at lade være med at gøre igen.”

Når det kommer specifikt til samtykke mener jeg, at vi skal have uddannet mennesker i dette ords betydning. Samtykke betyder ikke, at det er mit ansvar at råbe “nej” eller skubbe dig væk, hvis du gør noget ved mig, som jeg ikke bryder mig om. Samtykke betyder, at det er dit ansvar, at sikre dig, at jeg bryder mig om, det du gør ved mig, før du gør det. Det er et ansvar som vi alle har, som handlende, aktive parter. **Det betyder at tjekke ind med mennesker, og fornemme om de har lyst.** Det kan selvfølgelig foregå på mange måder.

Jeg har prøvet, at jeg sad overskrævs på en imens vi kyssede, hvor jeg klart var initiativtageren og den aktive part. Da jeg fornemmede at den anden ikke kyssede så meget igen, stoppede jeg op og tjekkede ind. Det kan man gøre, ved at trække sig lidt væk fysisk og give plads til, at den anden kan søge imod en eller ej. Man kan selvfølgelig også altid spørge, hvis man er i tvivl.

En af mine bedste oplevelser med samtykke var, da jeg havde sex med en fyr. Det var første gang vi havde sex og jeg var rigtig vild med ham, jeg var derfor ret optaget af, at det skulle leve op forventningerne. Undervejs zoner jeg ud i et par sekunder, fordi jeg er optaget af disse forventninger. Det bemærker han straks og stopper op og spørger om jeg er ok. Jeg

havde ikke selv bemærket, at jeg ikke var helt til stede, men han var så tunet ind på mig og min krop, at han lige tjekkede ind. Det gjorde på ingen måde, stemningen akavet, som folk tit frygter – til gengæld følte jeg mig virkelig set og værdsat.

Liva:

Jeg er meget enig med Louise her. Det kræver ikke NemID at mærke et andet menneskes grænser. Men hvis vi skal blive bedre til at lytte og respektere hinandens grænser i soveværelset, og det skal vi virkelig, så tror jeg, vi skal spole ret meget længere tilbage. Vi skal respektere hinanden og være lige over hele linjen.

Men tit handler flirt og seksuelle tilnærmelser jo også om at lege med sine egne grænser og om at udfordre modpartens. Kan man helt fortænke dem, der farer vild i den her gråzone?

Louise:

Jeg er helt enig i, at seksualitet er leg og leg med grænser. Og derfor er det super vigtigt, at vi ikke ender i et eller andet puritansk begrænsningshelve. Det er også derfor, at svaret på de her udfordringer ALDRIG er, at forbyde sin børn (læs: piger) at tage nøgenbilleder, gå i mavebluse eller tage til fest. Både fordi, det gør de/vi bare alligevel, men også fordi det er sindssygt begrænsende for mennesker, når de ikke må lege. Jeg tror, at svaret måske kan være, at klæde folk bedre på til at være empatiske. Altså, som jeg sagde, vi kommer til at overskride grænser (både vores egne og andres) og det må vi jo kunne håndtere. Nogle gange ved man ikke, hvor en grænse går indtil man selv krydser den. Og så skal vi have uddannet mennesker i, at kunne mærke sådan en grænse og handle på det. Jeg har fået virkelig mange beskeder fra unge kvinder, hvis kæreste har haft "sex" (jeg sætter "fordi, det er jo kun sex, hvis det er samtykke) med dem, imens de sov eller var bevidstløs fulde. Disse kvinder og mænd, ser det ikke som voldtægt (!!)) fordi, der i Danmark i 2020 stadig hersker en forståelse om, at når man er i et monogamt parforhold så skylder man hinanden sex/ ejer hinandens kroppe. Det er jo fuldstændigt absurd. Men her mangler virkelig en god forståelse af autonomi og samtykke OGSÅ når man er kærester.

Liva:

Åh det der med at fare vild i gråzoner – det er ofte en undskyldning for dårlig opførsel, synes jeg. På en eller anden måde er vi havnet i en situation, hvor vi rent faktisk tager diskussionen om "det egentlig ikke også er lidt svært, det der med samtykke og grænser?". Og så forvilder vi os ellers ud i en samtale om nøgenbilleder og udfordrende selfies på Instagram og "hun-bad-selv-om-det"-læbestiften. Dét, det i virkeligheden er, er smuthuller – undskyldninger og tamme retfærdiggørelser for dem, der gerne vil slippe afsted uden samtykke og respekt. Og vi skal stoppe med at holde de her undskyldninger i live. Hvis man er helt oprigtigt interesseret i at respektere hinandens grænser, så er det jo ikke sværere end at spørge, mærke, føle og spørge igen.

Pigernes paradoks

En af de gennemgående findings i den internationale forskning i intim billeddeling er de dobbelte standarder der gør sig gældende for kønnene. Der lader simpelthen til at gælde forskellige regler for piger/kvinder og drenge/mænd, når det kommer til seksualitet og intim billeddeling, og det er meget tydeligt at det er pigerne der betaler den største pris når et billede af forskellige årsager bliver delt ud over den oprindelige kontekst. Disse dobbelte standarder bunder formentlig i nogle mere generelle normer omkring køn og seksualitet:

Liva:

Jeg taler meget med mine yngre søskende om sex, kærlighed og relationer generelt og forleden fortalte én af dem, at den første dreng i klassen lige havde mistet sin mødom. Da han kom i skole om mandagen klappede de alle sammen af ham. Jeg spurgte, om den første af pigerne havde mistet sin mødom, og det havde hun – men der var ingen klapsalver, for det havde de ærligt talt syntes var lidt sluttet. Det kan godt være, at de her eksempler bliver trukket frem i medierne hele tiden, men det er faktisk også fordi de stadig sker ude i virkeligheden. Vi skal være lige i klassen og i alle andre rum, er det, jeg prøver at sige. Og det behøves ikke blive gjort sværere end det er: Det handler om respekt, om ligeværd og om at se hinanden.

Flere artiklerne i dette temanummer kommer ind på spørgsmålet. Uldbjerg giver en stemme til de piger, der går hårdest ud over, og hvordan de på forskellig vis håndterer og 'trodses' skammen. Tilsvarende tegner Harder, Bentzen, Demant & Maxwell et portræt af de piger der ikke desto mindre insisterer på deres seksualitet. Hansen og Bonitz & jeg selv sætter fokus på de forhandlinger omkring køn og seksualitet, der udfolder sig omkring den intime billeddeling. De to sidstnævnte artikler berører noget af et paradoks. På den ene side er det alleroftest pigerne, der bliver gjort til ofre, når intime billeder deles ud over den oprindelige sammenhæng, på den anden side deltager pigerne aktivt i denne offergørelse gennem slut-shaming og victim-blaming. Hvad ser I som baggrunden for dette paradoks?

Liva:

Åh ja, der er helt sikkert et meget dybtliggende luder/madonna kompleks, der handler om at piger og kvinder på den ene side skal være frække og på den anden side skal være vildt pæne og ordentlige og endelig ikke være for udfordrende hverken på sociale medier eller ude i virkeligheden. Jeg kan ikke svare på, hvorfor det sker, men jeg kan desværre bare bekræfte fra mit eget liv, at det gør det. Der eksisterer stadig nogle andre spilleregler for kvinder på for mange områder. Da jeg lavede 'Pornopodcasten', der undersøger hvorfor, jeg synes det er skamfuldt at se porno, fortalte jeg min venindes mor om programmerne, og hvordan jeg selv ville åbne op for mine tanker om porno for at prøve at dykke helt ned i skammen. Hendes reaktion var, at det synes hun var ærgerligt, for "nu var jeg jo lige kommet så godt i

gang med min karriere". Det kan handle om flere ting, men min egen analyse af situationen er, at hun ikke mener, at jeg kan tale om porno og seksualitet og samtidig blive taget seriøst. Og så fristes man jo til at spørge sig selv om en mand nogensinde ville blive konfronteret med den slags begrænsninger...

Louise:

Jeg tror dette paradoks bunder i frygt. Vi er alle, også os piger, vokset op i et samfund, der er gennemsyret af slutshaming. Altså systematisk udskamning af feminine kroppers måde at være til stede i verden på, deres påklædning og iscenesættelse og deres seksualitet. Denne sociale udskamning bliver ofte begrundet med, at det er for at "passe på" pigerne, men egentlig er det bare social kontrol i forhold til at begrænse og ensrette feminine væsners måde at være til stede i verden på. Når jeg for eksempel poster et billede på min instagram af mig selv nøgen (dog uden at vise hverken vulva, numsesprække eller brystvorter – da det ville medføre en bortvisning fra de sociale medier), så er piger og kvinder hurtige til at identificere, at jeg bryder samfundets regler for, hvad en "god kvinde" må – fordi de har fået tudet ørene fulde af disse regler siden de var helt små. De skynder sig derfor at pege en finger imod mig og f.eks. kalde mig "luder" i kommentarfeltet, for at tage aktiv afstand fra bruddet med reglerne, og derved vise, at de ikke selv er sådan. Når man som kvinde bliver kaldt luder, medfører det social eksklusion. Man er ikke længere beskyttet af samfundet. Den straf frygter andre kvinder, da vi jo f.eks. aldrig udskammer en mand på samme måde (ordet luder og de sociale konsekvenser der medfølger findes ikke tilsvarende for mænd), derfor er det kun naturligt at de tager del i slutshamingen, da de er dem, der har noget at tabe ved ikke at gøre det. At de så har så uendelig meget mere at vinde, ved at gøre op med denne sociale kontrol er jo det paradoksale ved situationen.

Hvorfor har Facebook ikke en kundeservice?

Problematikken omkring billedbaseret mobning hæftes ofte op på det individuelle valg og det individuelle ansvar men ofte er individets viden og handlemuligheder jo begrænsede. Kun de færreste kan i praksis overskue de mange potentielle konsekvenser et opslag eller et billede kan få. I det aktuelle nummer kortlægger Rasmussen & Søndergard de mange forskellige sammenhænge, billederne kan cirkulere i, ofte helt uden de involverede personers viden og i nogle tilfælde flere år efter, at billederne er blevet taget. Det er ikke svært at forstå at det enkelte individ, herunder den 15-årige debutant, kan have svært ved at overskue de mange mulige konsekvenser. Hvad kan vi gøre som samfund, og hvordan kan vi forpligte platformsejerne til at skabe et rum, hvor unge (og ældre) trygt kan udfolde deres seksualitet?

Louise:

Åh det her er så vigtigt et spørgsmål! Fordi det jo netop altid begrundes med: "hun er billig" eller "han er en skidt knægt", sagt meget stereotyp og binært. Først og fremmest så synes jeg, umbrella-sagen og hvor stor den var, vidner om, at der ikke er tale om, et par enkelte skidte knægte men nærmere en hel generation af unge mennesker, der mangler et moralsk kompas, når de navigerer online. Derved overhovedet ikke sagt, at dette er et ungdomsproblem. For hvem burde have installeret det moralske kompas i dem – os voksne og samfundet! Hver gang en voksen (far, politiker eller politibetjent) offentligt har udtalt, at unge piger skal passe bedre på sig selv eller lade vær med at tage og sende den slags billeder – og dette er ladet stå uanfægtet hen, har vi som samfund opdraget de unge til, at det er lidt ok, at dele billeder uden samtykke – for det var jo offerets egen skyld alligevel. Så den diskurs vi har i samfundet skal og må ændres, hvis vi vil ændre på adfærden online.

Samtidig ligger der jo et kæmpe ansvar hos de platforme, dette finder sted på. Både i forhold til at opdage billeddeling uden samtykke og i forhold til at skabe gode muligheder for at handle i en sådan situation og stoppe den. Lige nu virker det efter mine erfaringer ret umuligt. Klassisk kunst bliver bandlyst på Facebook på grund af nøgenhed, men hævn-porno kan sprede sig som en australsk skovbrand. Jeg er desværre ikke teknisk kyndig nok til, at komme med konkrete forslag til forbedringer, men jeg er sikker på, at det er mere end muligt... Jo! Et forslag kunne være en egentlig kundeservice hos Facebook, hvor man kommer i kontakt med mennesker og ikke bare bots og algoritmer.

Advokat Miriam Michaelsen, der har repræsenteret flere af de piger og kvinder i sager om deling uden samtykke, har i flere omgange påpeget denne åbenlyse mangel ved de sociale platforme. Det kan tage dage og uger at få nogen i tale, når billeder skal fjernes eller bevismateriale skal sikres. Man kunne passende omtale det som endnu et paradoks: Facebook kan identificere og censurere upassende billeder med hensyn til nøgenhed og seksualitet, men er alligevel nærmest handlingslammede når de får henvendelser fra ofre for deling uden samtykke. Paradokset er så meget større når man tager i betragtning hvor mange 'kunder' Facebook rent faktisk har i Danmark.

Det er lækkert at tjekke ind

Men det er under alle omstændigheder den virkelighed, vores unge mennesker i øjeblikket må leve med, så hvad er jeres bedste råd til de unge, der skal i gang med det?

Louise:

Vær opmærksom på, at vi oplever verden forskelligt, derfor kan du ikke bare regne med, at hvis du ville synes noget var lækkert, så vil alle andre også synes det. Og ja, vi kommer til at overskride hinandens grænser, så øv dig i at sige undskyld og tage hensyn. Du behøver

ikke at forstå eller være enig i andres grænser, for at tage hensyn til dem. Og sidst men ikke mindst: Spørg hellere én gang for meget end én gang for lidt – det er lækkert at tjekke ind.

Liva:

Det er jo egentlig ret enkelt, det her: Det handler om at respektere ens egne og andres grænser. Vi må aldrig antage, at vi på forhånd er berettiget til noget som helst. Og så særligt til unge kvinder vil jeg sige, at det er nice to be nice, but not a requirement when someone's hand is on your butt. Jeg har alt for mange gange holdt en samtale kørende med nogen i byen, som dybest set var ret generende og chauvinistiske, fordi jeg var bange for at ikke at opføre mig pænt eller blive kategoriseret som hysterisk. Take no shit, sig fra og vid, at det er du i din fulde ret til!

Louise:

Helt enig – vær en Killjoy! Og hvis noget ikke føles rart, så ER det heller ikke rart – det er ikke dig, der er sensitiv eller hysterisk!

Liva:

Dét der med at være bange for at ødelægge den gode stemning – og det gælder alle former for diskrimination – det lader vi bare blive i det sidste årti, ikke? :-)

Bio

Liva Manghezi er digital journalist og står blandt andet bag 'Pornopodcasten', hvor hun undersøger, hvorfor hun altid skammer sig efter at have set porno.

Louise "Twerk Queen" Kjølse er uddannet psykolog og kendt som Danmarks numse-dronning. Hun har været med til at skrive bogen 'Ludermanifestet' og lave radioprogrammet på P1 af samme navn.